

De Rivier van Echo's

De zon was nog maar net boven de bomen van Luminora gekomen toen Foezel en Luro het pad vervolgden dat uit het Dromerwoud leidde.

De lucht was fris en helder, en in de verte hoorde hij een kletterend geluid dat sterker werd bij elke stap.

“Dat is de Rivier van Echo's,” zei Luro. “Ze stroomt niet van berg naar zee, maar van herinnering naar hart.

“Van herinnering... naar hart?” herhaalde Foezel.

De vos knikte. “Ze laat je horen wat ooit werd gezegd, woorden die zijn blijven hangen in de lucht, in het water, in de tijd.”

Toen ze het water bereikten, bleef Foezel ademloos staan. De rivier glansde niet als gewoon water. Het leek alsof er beelden in bewogen, glimlachende gezichten, rennende kinderen, vallende bladeren, een hand die zwaaide. En tussen die beelden hoorde hij stemmen, zacht en fluisterend.

Hij knielde bij de oever.

Eerst kon hij niets onderscheiden, maar langzaam begonnen woorden vorm te krijgen.

“Foezel...kom je eten?”

“Pas op, val niet!”

“Wat een mooie tekening heb je gemaakt, lieverd.”

Hij verstijfde.

Het waren stemmen die hij kende. Zijn moeders stem, zijn vader die ooit nog lachte, herinneringen van vroeger, voordat het stil werd in huis.

Zijn ogen vulden zich met tranen.

“Ze klonken vroeger anders,” fluisterde hij.

“Dat doen herinneringen altijd,” zei Luro. “zeker als je ze te lang hebt bewaard zonder ernaar te luisteren.”

Foezel legde zijn hand op het water.

De stemmen veranderden. Nu hoorde hij andere woorden. De harde. De gemene.

“Rare jongen!”

“Wat een baby !”

“Laat hem maar, hij praat met zijn knuffel.”

Hij trok zijn hand terug alsof hij zich had verbrand. “Nee...”

Luro keek hem aan. “Je kunt niet alleen de mooie woorden horen. De rivier bewaart alles.”

“Ik wil ze niet horen!” riep Foezel.

“Maar misschien,” zei Luro zacht,” moet je ze juist zien om ze te kunnen laten gaan.

Foezel keek weer naar het water.

De beelden veranderden, hij zag zichzelf kleiner, op het schoolplein, omringd door anderen die lachten.

Hij zag hoe hij zijn schrift oppakte, hoe hij zich klein maakte, hoe hij zweeg.

Hij voelde het weer allemaal.

Tranen stroomden over zijn wangen.

“Waarom doet het zoveel pijn?”

“Pijn is wat overblijft van iets dat belangrijk was,” antwoordde Luro. “De wereld vergeet snel, maar het hart niet.”

De vos ging naast hem zitten.

“Je kunt die pijn niet wissen, Foezel. Maar je kunt haar een plek geven.”

“Hoe dan?”

Luro keek naar de rivier.

“Luister nog één keer....en zeg dan iets terug.”

Foezel sloot zijn ogen.

De stemmen kwamen opnieuw.

RARE JONGEN...

NIEMAND WIL MET JE SPELEN...

JE HOORT ER NIET BIJ...

Hij balde zijn vuisten.

En toen zei hij, met trillende stem...

“Jullie weten niet wie ik ben. Jullie zagen mij niet. Maar ik was er wel. En ik ga me niet meer verstoppen.”

Het water begon te glanzen.

De stemmen vervaagden, smolten samen tot één zachte toon.

En uit de diepte steeg iets op, een klein, helder kristal.

Foezel reikte ernaar en pakte het op.

Het was warm, en binnenin pulseerde licht,

“Wat is dit?” vroeg hij.

“Een echo die je hebt veranderd,” zei Luro trots.

Even bleef Foezel stil.

Hij keek naar het kristal in zijn hand, toen naar zijn
spiegelbeeld in het water.

Voor het eerst keek hij zichzelf aan zonder af te wenden.

“Ben ik dan....sterker geworden?” vroeg hij zacht. Luro
grijnsde. “Misschien was je dat altijd al.”

De Luma die nog steeds met hen meereisde, vloog in
een cirkel om het kristal heen en liet gouden vonken
achter die op de rivier dreven als sterren.

Foezel glimlachte door zijn tranen heen.

“Dank je,” zei hij zacht tegen Luro, tegen de rivier, tegen
zichzelf.

Ze liepen verder langs de oever, de rivier volgend die
langzaam breder werd.

“Waar stroomd ze heen?” vroeg Foezel.

“Naar de spiegelzee...daar eindigen alle verhalen. En
daar wachten degenen die jij nog moet ontmoeten.”

“Degenen die ik nog moet ontmoeten?”

Luro knipoogde. “

Foezel voelde het kristal nog steeds in zijn hand gloeien.

En toen hij achterom keek, zag hij dat het pad achter hem was verdwenen.

